

konventionsmæssige forpligtelse gælder dog kun, såfremt lovovertrædelsen efter lovgivningen i det land, der har fremsat anmodning om udlevering, kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år. Denne yderligere begrænsning fandtes det ikke nødvendigt at medtage i den nugældende udleveringslov, jf. Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, sp. 2543.

Også efter artikel 2, stk. 1, i EU-udleveringskonventionen gælder alene en folkeretlig forpligtelse til at tillade udlevering for lovovertrædelser, der efter lovgivningen i den begærende medlemsstat kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år. Denne begrænsning af den folkeretlige pligt til at udlevere findes det fortsat ikke nødvendigt at medtage i selve lovtæksten.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til udleveringslovens § 3, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 1.

2.4. Deltagelse i en kriminel sammenslutning

Efter *EU-udleveringskonventionens artikel 3, stk. 1*, skal udlevering efter omstændighederne tillades for forbrydelser, der i den begærende medlemsstats lovgivning betegnes som en sammensværgelse eller forbrydersammenslutning og kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år, selv om sådanne forbrydelser ikke er strafbare efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat. Sammensværgelsen eller sammenslutningen skal have til formål at begå en eller flere af forbrydelserne i artikel 1 og 2 i Den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme (terrorisme-konventionen), jf. lovforslagets bilag 2 og pkt. 3.1. nedenfor, eller enhver anden forbrydelse, der kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år, og som vedrører ulovlig narkotikahandel og andre former for organiseret kriminalitet eller andre voldshandlinger, der er rettet mod en persons liv, fysiske integritet eller frihed, eller som medfører kollektiv fare for personer.

I *dansk udleveringslovgivning* gælder som udgangspunkt et krav om dobbelt strafbarhed. Det indebærer, at det forhold, der begæres udlevering for, normalt også skal være strafbart efter dansk ret. Som det fremgår af ordlyden af artikel 3, stk. 1, kan denne bestemmelse indebære en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed, hvis der i den anmodede medlemsstat ikke findes lignende bestemmelser om straf for deltagelse i visse sammensværgelser og forbrydersammenslutninger. Det er da også baggrunden for, at der efter konventionens *artikel 3, stk. 3*, kan tages forbehold om ikke at anvende stk. 1 eller at anvende bestemmelsen under visse nærmere angivne omstændigheder. Hvis der tages forbehold, skal der være mulighed for at udlevere efter artikel 2, stk. 1, for handlinger, hvorved en person forsætligt medvirker til, at en gruppe personer, der handler med et

fælles formål, begår en eller flere af forbrydelserne i artikel 3, stk. 1, jf. *artikel 3, stk. 4*.

Efter dansk ret kan en person, der deltager i en organisation m.v., som begår eller har til formål at begå strafbare handlinger, efter omstændighederne straffes for medvirken, jf. straffelovens § 23, stk. 1. Efter denne bestemmelse omfatter den for en lovovertrædelse givne straffebestemmelse alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Er forbrydelsen ikke fuldbyrdet, kan der efter omstændighederne straffes for (medvirken til) forsøg, jf. straffelovens § 23 sammenholdt med § 21. I dansk ret findes derimod ikke regler, der kriminaliserer selve deltagelsen i en sammensværgelse eller forbrydersammenslutning, medmindre der er tale om en opløst forening, jf. straffelovens § 132 a.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at kravet om dobbelt strafbarhed bør fastholdes. Dette krav anses for at være et grundlæggende princip i forbindelse med udlevering fra Danmark. Justitsministeriet finder ikke, at dette princip bør fraviges i et tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke er en pligt hertil i forhold til andre lande.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at Danmark bør tage forbehold om ikke at anvende artikel 3, stk. 1. Herefter vil bestemmelsen i konventionens artikel 3, stk. 4, finde anvendelse, således at Danmark skal kunne træffe afgørelse om udlevering med hensyn til handlinger, hvorved en person forsætligt medvirker til, at en gruppe personer, der handler med et fælles formål, begår en eller flere af forbrydelserne i artikel 3, stk. 1, jf. artikel 3, stk. 4. Dette er efter Justitsministeriets opfattelse muligt allerede efter gældende ret, idet straffeloven indeholder bestemmelser, der omfatter de handlinger, der nævnes i artikel 3, stk. 4. Udlevering for sådanne handlinger er derfor ikke en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed, jf. udleveringslovens § 3, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 1. Artikel 3, stk. 4, i konventionen vil således ikke kræve lovændringer.

3. Politiske lovovertrædelser

3.1. Gældende ret

Efter *udleveringslovens § 5, stk. 1*, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter, jf. § 5, stk. 2. Om en lovovertrædelse er politisk, afhænger af en konkret helhedsvurdering, hvorved der navnlig lægges vægt på arten af den eller de interesser, der er kræ-